

Гео Милев

Среднощ над Темза

Над пъстрий водовърт от нощни светлини
жълти, фенери, дим – простира се нощта,
прозирна и самотна, и на висини
с тайнствени ръце, високо над света,
като свещен съсъд, издига в самота
на „Свети Павел“ тъмнозеления купол.

Заплетени от век в стъкла и дим, и лампи –
скитат
безсънните тълпи на вавилоновия град:
и стенят; ала кой ще чуй какво те питат?
и ще чуят ли те сами – любимите от нас –
глас от всевишна песен?

Аз виждам ви очите, всички вас
ви знам, но там, но там:
кой устни ще отвори, кой ще отвори:
„Не, аз не знам, не знам!“
А свети Павел ням,
с един надменен жест отдръпва се назад
зад непрогледните завеси на среднощний здрач,
като че някъде в пожарен блян унесен.

Тъй скитат, цяла нощ – под огън – тълпите с
непрестанен плач.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11306>]